

THIBETAANSCH E ROLPRENTEN

DOOR J. L. J. F. EZERMAN

I

*Voor mijn vriend R. H. van Gulik
met veel dank.*

THIBETAANSCH E Rolprenten heb ik voor het eerst in den grooten Lamatempel te Peking gezien. Nooit zal ik de ontroering vergeten, die mij beving, toen ik de zaal binnentrad, waar zij hingen. Ik had dien morgen al veel gezien en tal van indrukken ontvangen. De tempel, die toen den Levenden Boeddha uit Mongolië met zijn geheele gevolg tot verblijf diende, is tevens klooster, waar ver over de duizend monniken en priesters wonen. Met zijn talrijke gebouwen, die te midden van groote tuinen liggen, vormt hij dan ook een kleine stad op zichzelf, die door een hoogen, blinden muur van de woelige wereld daarbuiten is afgescheiden. Ik was er heengegaan, om de Duiveldansen bij te wonen, die dien morgen in het bijzijn van den Boeddha zelf gegeven werden, een man op leeftijd met een gelaatskleur van oud ivoor, mager en met donkere, ondoorgrondelijke oogen. Verwonderd had ik mij afgevraagd, wat de wanstaltige, duivelsche maskers en koppen, die de dansers torsten, toch wel met het Boeddhisme uit te staan hadden. Zij hadden een kring gevormd, waarbinnen zij op de maat van het doffe bonzen der groote trommen en de doordringende tonen van vreemdgevormde bazuinen en kinkhorens heen en weer schreden. Er om heen liepen ongemaskerde monniken, die met groote zweepen knalden en met bronzen dolken in de lucht staken, terwijl de Boeddha, op een verhevenheid gezeten, roerloos toekeek. Wat mocht er wel in hem omgaan, wat dacht hij wel van het troepje Westerlingen, die daar uit nieuwsgierigheid waren saamgekomen en waarvan de meesten met een spottende laatlunkendheid op de in hun oogen zinlooze vertooning neerkeken. Of zag hij hen niet en was hij in den dans verdiept, waarvan de eigenlijke bedoeling, het verdrijven der booze demonen, voor hem slechts symbool kon zijn van den eeuwigen strijd tusschen de duistere machten van het Kwade en het lichtend Inzicht, dat alleen van lijden bevrijdt? — De dans liep ten einde, het publiek verstrooide zich en ik begon mijn tocht door den tempel. Telkens kwam ik weer voor muren, waarvan de poorten pas ontsloten werden als ik wat geld geofferd had. Zaal na zaal deed zich open met rijk versierde altaren, waar reusachtige, vergulde Boeddhabeelden troonden. Ongetelde schatten van gouden en bronzen vaatwerk, wierookbranders en kandelabers van prachtig, blauw cloisonné, scepters en vazen van jaspis, stonden en lagen er in kwistigen overvloed. Plotseling kwam ik in een groote, ledige ruimte, waar alleen maar platen hingen. Het was, alsof de muren met rijk brokaat

De Ç en de U in de Indische namen worden als S en OE uitgesproken.